

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Győrfi László ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Molnár Barna ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. április 2. napján kelt 27.G.20.459/2014/13. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 250.000 (Kettőszázötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg 424.000 (Négyszázhuszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek 2003. november 15-én vállalkozási szerződést kötöttek a L. .../... hrsz.-ú ingatlanon lévő nagy istálló épület külső homlokzatának vakolási és terméskőfal rakási munkáinak, valamint a szolgálati lakás belső munkáinak elvégzésére. A vállalkozási díjat 11.500.000 forint + áfa összegben határozták meg. A munka megkezdésének időpontját 2003. november 17. napjában, míg a teljesítési határidőt 2004. február 16. napjában jelölték meg.

A peres felek 2003. december 8-án egy másik vállalkozási szerződést is kötöttek, ugyanezen az ingatlanon a gépház, őrház, víztározó megépítésére és az istálló épület belső munkáinak elvégzésére

bruttó 15.000.000 forint + áfa vállalkozási díjért. A munka megkezdésének időpontját 2003. december 8. napjában, míg a teljesítési határidőt 2004. február 15. napjában jelölték meg.

Mindkét szerződésben a vállalkozó a szerződésszegése (késelem, hibás teljesítés) esetére kötbérfizetési kötelezettséget vállalt, hibás teljesítés esetén a kötbér alapja a nettó vállalkozási díj mértékének 25 %-a, késelem esetén napi 5.000 forint.

A peres felek 2004. február 9-én mindkét vállalkozási szerződést módosították. A szociális helyiségek munkáinak teljesítési határidejét 2004. március 1. napjában, az egyéb további munkák teljesítési határidejét 2004. március 31. napjában jelölték meg. Rögzítették, hogy az alperes mint megrendelő a szerződés aláírásáig összesen 14.250.000 forintot, valamint a szerződés aláírásakor további 1.000.000 forintot fizetett ki a vállalkozónak a 26.500.000 forint vállalkozási díjból. A szerződés 4. pontjában rögzítették, hogy a megrendelő 2004. február 16-án megfizet további 3.300.000 forintot, 2004. március 1-jén 2.650.000 forintot, valamint az összes munka műszaki átadás-átvételét követően legkésőbb 8 napon belül megfizet 5.000.000 forintot.

Megállapodtak abban, hogy 2004. június 1-jén utófelülvizsgálati eljárást tartanak, és eddig a napig a megrendelő jogosult a vállalkozási díjból 1.300.000 forintot jóteljesítési garanciaként visszatartani azzal, hogy amennyiben az utófelülvizsgálati eljárás során a megrendelő igazolja a munkák megfelelő minőségű elvégzését, úgy köteles 8 napon belül ezt az összeget a vállalkozónak kifizetni. A munka kivitelezése 2004. június 3-ig tartott, a szerződésben rögzített több munka elvégzésére nem került sor, az alperes több munkával kapcsolatban minőségi kifogást jelentett be. Az alperes a

felperesnek összesen 21.750.000 forint vállalkozási díjat fizetett meg, aki az átvett összegeket elismervénnyel nyugtázta, azonban számlát nem adott.

A munkák nem haladtak az alperes által megkívánt ütemben és a befejezési határidő is lejárt, ezért az alperes a 2004. június 21-én kelt levelében, a felperes jelentős késedelmére, a kapacitás hiányára, a nem szerződészerű minőségre, továbbá érdekmulásra hivatkozással elállt a szerződéstől.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2004. december 22-én benyújtott és módosított elsődleges keresetében az alperest 2.529.974 forint vállalkozási díj, továbbá 5.437.500 forint az alperes által teljesített kifizetések áfája, a két összeg után 2004. február 9-től a kifizetés napjáig járó évi 11 % mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Másodlagos keresetében a Ptk. 359. § (1) bekezdésére hivatkozással általános kártérítésként kérte az elsődleges kereseti kérelemben megjelölt összeg megfizetésére kötelezni az alperest, hivatkozva a PK 49. számú állásfoglalásra, valamint a Pp. 206. § (3) bekezdésében foglaltakra.

Az elsőfokú eljárásban szakértői bizonyítás elrendelését kérte. Mind az alapszakvélemény, mind a kiegészítő szakvélemény kézhezvétele után több alkalommal kifogásolta, hogy a szakértő által tartott helyszíni szemlére nem kapott meghívást és többször kérte az eljáró szakértő kizárását a Pp. 178. § (1) és a Pp. 13. § (1) bekezdései alapján.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes vállalkozási díj követelésének elutasítását azért kérte, mert a felperes hibás teljesítése miatt további fizetési kötelezettsége nincs. A felperes áfa-követelése azért alaptalan, mert számlát soha nem állított ki, számla hiányában a kifizetések nem könyvelhetők le, a számla kiállításának hiányában nem tarthat igényt a korábban kifizetett összegek áfájára.

A felperes követelésével szemben beszámítási kifogást terjesztett elő. A felperes hibás teljesítése miatt 2.850.000 forint és 3.750.000 forint, összesen 6.600.000 forint kötbért kívánt beszámítani a felperesi követelésbe. Amennyiben a bíróság nem találná megalapozottnak a hibás teljesítés miatti kötbérigényét, úgy beszámítási kifogásként kártérítést kívánt érvényesíteni a felperessel szemben, ami 976.868 forint és 1.875.000 forint javítási költségből, valamint 2.386.620 forint, a lovak bértartása kapcsán felmerült költségből állt.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. szeptember 27. napján kelt 27.G.28.925/2010/32. számú ítéletében a felperes kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 forint + áfa összegű perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 721.200 forint eljárási illetéket.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40614/2012/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a peres feleknek személyenként 100.000 forint + áfa költsége merült fel, a felperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összege 637.400 forint.

A határozata indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelem elbírálásához szükséges tényállást megállapította, azonban az alperes elállást tartalmazó nyilatkozatát, amely mind az elsődleges kereseti kérelem, mind a beszámítási kifogás elbírálása körében jelentőséggel bír, nem vizsgálta. Tényként állapította meg az elsőfokú bíróság, elfogadva ezzel kapcsolatban az alperesi védekezést, hogy a felperes jelentős késedelmére, a nem szerződészerű teljesítésre, érdekmulásra hivatkozva állt el a szerződéstől.

A felperes a 2010. november 22-én az elsőfokú bírósághoz érkezett előkészítő iratában tanúk meghallgatására vonatkozóan terjesztett elő bizonyítási indítványt, amivel a 2011. március 31-én tartott tárgyalás jegyzőkönyve szerint azt kívánta volna bizonyítani, hogy a felperes készen állt a

teljesítésre, a teljesítés határidőre történő elvégzésére, azonban az alperes szerződésszegése abban valósult meg, hogy visszautasította a szerződés felperes általi szerződés teljesítését.

Ugyanakkor osztotta a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésében szereplő, a szakértői vélemény keletkezésével kapcsolatos kifogásokat, mivel a felperes az alapszakvélemény kézhezvétele után előterjesztett észrevételében rögtön kifogásolta a szakértők eljárását, azt, hogy a szakértői szemlére idézést nem kapott, ezért már a 2007. június 29-én benyújtott előkészítő iratában kérte a szakértők megidézését és a helyszíni szemle részleges megismétlését. A 2011. november 24-én tartott tárgyaláson B. L. igazságügyi szakértő úgy nyilatkozott, hogy elképzelhetően hibát követtek el akkor, amikor a felperes első szemléről való értesítése „ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza és a szemlét megtartották. A 2007. február 18-án kelt szakvéleményben a szakértők rögzítették, hogy a 2007. január 16-án tartott helyszíni szemlén az alperes részéről senki nem jelent meg.

2007. november 6-án az elsőfokú bíróság elrendelte kiegészítő szakértői vélemény beszerzését a felperes által hivatkozott többletmunkákkal kapcsolatban. Az igazságügyi szakértők 2007. december 21-én készítették el a kiegészítő szakvéleményüket. Ebben rögzítették, hogy a 2007. október 30-i szemlén a felperes részéről meghívás ellenére senki nem jelent meg, a felperes által hivatkozott többletmunkákra és az alperes újabb szavatossági igényére nyilatkoztak.

Az elsőfokú bíróság az így elkészült alapszakvéleményt és kiegészítő szakvéleményt ítélezése alapjául elfogadta úgy, hogy egyik helyszíni szemlére sem kapott a felperes értesítést, amivel az eljárási jogai sérültek, mivel a felperes által végzett munkák egy része időközben már eltakarásra került. A szakértők eljárását a felperes végig sérelmezte, négy alkalommal kérte a szakértők kizárását. Az igazságügyi szakértők sérelmezett eljárására tekintettel terjesztette elő a másodlagos keresetét, amelyben általános kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A 2011. november 24-én tartott tárgyaláson a felperes előadta, hogy a szakértők működésével kapcsolatban mindent szabálytalannak tart, az, hogy a szakértők mit láttak, és mit nem láttak csak a szakértői véleményből derül ki, de ezt a helyszínen nem tudták kontrollálni, mivel a szakértők szabálytalan eljárása miatt a helyszínen nem tudtak megjelenni. Ezen a tárgyaláson az elsőfokú bíróság felhívta a felperest, hogy 15 nap alatt helyezzen letétbe 200.000 forintot a kirendelendő szakértő költségeire, ettől függően rendel ki új szakértőt és szerez be új szakértői véleményt. Felhívta a felperes figyelmét arra is, hogy amennyiben ennek a felhívásnak nem tesz eleget, úgy a rendelkezésre álló adatok alapján fog határozni. A felperes jogi képviselője a 2012. január 27-én érkezett előkészítő iratában bejelentette, hogy mivel a felperes évek óta felszámolás alatt áll, ezért nincs abban a helyzetben, hogy 200.000 forint szakértői díjat letétbe helyezzen. A szakértők szabálytalan eljárására tekintettel ismét kérte a szakértők kizárását azzal, hogy a szakértő díjat megállapító végzést is helyezze hatályon kívül és kötelezze a szakértőket a felvett díjazás visszafizetésére, amely összeg felhasználható az ismételt szakértői kirendelés díjának előlegezésére. Az általános kártérítés megfizetése iránti kérelmét fenntartotta azzal, hogy a keresetlevél mellékleteként becsatolt vállalkozási szerződések nettó 26.500.000 forint vállalkozási díjat tartalmaztak és az építőiparban akkoriban szokásos árrés 20 % volt, ezért összességében 5.300.000 forint és ennek 2004. február 9-ig a kifizetésig járó évi 11 % mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A Fővárosi Ítéltábla a határozatát a Pp. 252. § (2) és (4) bekezdésére alapította. Az elsőfokú bíróság részére az újabb eljárásra vonatkozó utasításában előírta elsődlegesen a felperes nyilatkozatának beszerzését azzal kapcsolatban, hogy a kereseti kérelmét hogyan, milyen tartalommal tartja fenn, ezekhez kapcsolódóan milyen bizonyítási indítványa van, mert ez határozza meg a bizonyítási eljárás körét.

Az újabb elsőfokú eljárás során a felperes a keresetét módosította, az alperest 5.300.000 forint tőke és annak 2004. február 9. napjától a kifizetés napjáig járó évi 11 %-os kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 312.§ (3) bekezdése, a 339.§ (1) bekezdése és a 359.§ (1) bekezdése alapján. Állította, hogy az alperessel kötött vállalkozási szerződések további teljesítése a

felperes részéről olyan okból vált lehetetlenné, amelyért a jogosult alperes a felelős. Az alperes szerződésszegése abban valósult meg, hogy visszautasította a szerződés felperes általi további teljesítését. A további teljesítés lehetőségének hiányában esetett a vállalkozói díjban figyelembe vett haszontól.

Előadta, hogy az építési napló és a szerződés összevetésével állapítható meg, hogy mely fázisban szakadt meg az építkezés. A felperes vállalta a 2014. szeptember 23-án tartott tárgyaláson, hogy a részletes tényállításait a vállalkozási szerződés és építési napló összevetésével előterjeszti. Kitért arra is, hogy a levonuláskori állapot ma már nem áll fenn, az helyszíni szemlén szakértő által nem vizsgálható, nem állapítható meg, ezért a kár mértéke pontosan nem számítható ki.

A teljes anyagi kárpótlására alkalmas kár összegét a szerződésekben kikötött nettó 26.500.000 vállalkozási díjjal elérhető, annak 20%-át kitevő 5.300.000 forint haszonban jelölte meg. Állította, hogy a szerződéskötéskor az építőiparban szokásos árrés 20%-os volt.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Vitatta a teljesítés lehetetlenné válását és a szerződések teljesítésével kapcsolatos jogosulti késedelmet. Hangsúlyozta, hogy az általános kártérítés nem önálló kártérítési jogcím, kizárólag a kárösszepszerűségének meghatározásánál és csak abban az esetben alkalmazható, ha a kárösszepszerűsége egyéb módszerrel nem meghatározható.

Kifogásolta, hogy felperes nem vezette le követelésének összepszerűségét, és nem jelölte meg a tőke követelés után érvényesített késedelmi kamat megfizetésének kezdő időpontját és annak mértékét, a 20 %-os árrésre vonatkozóan bizonyítékot nem szolgáltatott. Állítása szerint a felperes a szerződésben meghatározott munkát csak részben és azt is hibásan teljesítette, ezért követelését nyilvánvalóan nem alapozhatja a vállalkozói díj bruttó összegére.

Másodlagosan beszámítani kérte a felperes követelésével szemben a felperesi hibás teljesítés miatt az alperesnél bekövetkezett értékcsökkenést, kijavítási költséget és a szerződésszegésből eredő kárát.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. április 2-án 27.G.20.459/2014/13. szám alatt hozott ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 762.000 forint perköltséget, valamint külön felhívásra az államnak 721.200 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 359. § (1) bekezdésében foglaltakat, amely szerint, ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

Kiemelte, hogy az általános kártérítésre vonatkozó anyagi jogszabályok alkalmazására akkor kerülhet sor, ha a kár bekövetkezte biztos, de mértéke bizonytalan. Akkor is általános kártérítés megállapítására kerül sor, amikor a jövőben biztosan jelentkező elmaradt vagyoni előny pontos megállapítására nincs megfelelő adat. Amíg van megfelelő mérce a kár mértékének kiszámítására, addig nincs helye általános kártérítés megállapításának. Annak alkalmazására csak akkor van lehetőség, ha a bíróság előzetesen minden rendelkezésre álló célravezető bizonyítást lefolytatott és a kár mértéke ennek eredményeként sem határozható meg pontosan, valamint a kár szakértői bizonyítással még részben sem tisztázható, illetve ha bizonyítást nyer, hogy a kár bekövetkezett, azonban a kár mértéke ennek eredményeként sem határozható meg pontosan.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy 2014. szeptember 23. napján megtartott tárgyaláson felhívta a felperest, hogy módosított keresete körében 30 nap alatt részletes tényállítást terjesszen elő, keresete összepszerűségét vezesse le, illetve jelölje meg annak bizonyítékait. A felperesnek bizonyítania kellett volna az alperesi károkozó magatartást, az okozott kárt, valamint az összefüggést a bekövetkezett kár és az alperes károkozó magatartása között. A felperes a bíróság felhívásában

foglaltaknak nem tett eleget, hanem arra hivatkozott, hogy a tényállás a bíróság rendelkezésére áll. A felperes szakértői bizonyításra indítványt nem terjesztett elő, az általa sérelmezett igazságügyi szakértői vélemények tekintetében azt a kérelmet sem tartotta fenn, hogy a korábbi szakértők részére kiutalt szakértői díjból rendeljen ki a bíróság újabb szakértőt. A felperesnek további bizonyítási indítványa nem volt.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes nem bizonyította az alperesi károkozó magatartást, a bekövetkezett kárt és annak összecszerűségét, ezért azok bizonyíthatatlanságát a bíróság a felperes terhére értékelte és a keresetet elutasította. A felperes a beszerzett szakértői vélemények felhasználhatatlanságára hivatkozott, a bíróság számára nem állt rendelkezésre olyan szakvélemény, amely alapján a peres felek jogvitája elbíráلható lett volna, különös tekintettel az alperesnek a felperes hibás teljesítésén alapuló védekezésére.

A perben az illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság a felperest kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján állapította meg, és figyelemmel volt az alperes jogi képviselője által a per során kifejtett ügyvédi tevékenységre, valamint a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.614/2012/4. számú végzésében megállapított költségekre is. Megállapította, hogy a pervesztes felperes az eljárási illetéket a módosított 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján tartozik viselni.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes marasztalását kérte a keresete szerint.

Érvelése szerint az alperes védekezésében nem indokolta, hogy a 20 % árréssel szemben milyen árrést tartana elfogadhatónak, e tekintetben tehát a további bizonyítás felesleges lett volna.

Kifogásolta, hogy az ítélet teljességgel mellőzi a hosszas bizonyítás végeredményét és figyelmen kívül hagyja az alperes által meghatalmazott műszaki ellenőr tanúkénti vallomását, valamint B. L. szakértő nyilatkozatát. Az általános kártérítés megállapítására sor kerülhet, ha a bíróság az eset összes körülményének mérlegelése alapján úgy találja, hogy a szerződésszegés a másik félnek kárt okozott, de a kár összege pontosan nem számítható ki, és ennek következtében az összecszerűség bizonyításától sem várható eredmény. Állította, hogy az alperes és a szakértő együttes szándékkal teremtettek olyan helyzetet, hogy a kár az eredeti kereset szerint kiszámíthatatlanná vált. Véleménye szerint - az elsőfokú ítélet indokolásával szemben mindezek alapján az általános kártérítésre alapított keresete megáll, az általános kártérítés törvényi feltétele megvalósult és az megfelel a bírói gyakorlatnak és a GK 34. állásfoglalásának.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 318. § alapján a 339. § (1) bekezdéséből következő általános feltételek - az alperes szerződésszegő magatartása, a felperest ért kár, a kettő közötti okozati összefüggés és a felróhatóság - vizsgálatával bírálható el. A kár megtérítésének feltételei konjunktívak, bármelyikük hiánya a kereset elutasításához vezet.

A Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja alapján a felperesnek kell megjelölnie az érvényesített jog alapjául szolgáló tényeket, mert ennek hiányában nem állapítható meg, hogy a keresettel megóvni kívánt vagyoni jogosultságait az alperes magatartásával megsértette-e és arra sem lehet következtetni, hogy a bíróság érdemi döntésére irányuló kereseti kérelem [Pp. 121. § (1) bekezdés e) pont] milyen összefüggésben kapcsolódik az előadott tényekhez.

Ha a felperes nem jelöli meg, hogy ezek a magatartások pontosan milyen károk bekövetkezéséhez vezettek, az érvényesíteni kívánt jog alapjául szolgáló tények előadásának hiányában a kereset hiánypótlásra szorul. A Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja szerint már a pert megindító keresetlevélben fel kell tüntetni: az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával.

A felperes módosított keresete nem felelt meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak.

Az elsőfokú bíróság a 27.G.20.459/2014/6. számú végzésével felhívta a felperest a kereseti kérelme alapjául szolgáló tények részletes előadására és összecszerűségének levezetésére, amelyre 30 napot biztosított. Az elsőfokú bíróság a felhívását a 11. sorszám alatti végzésével megismételte, és figyelmeztette a felperest a mellőzés jogkövetkezményére, valamint a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tájékoztatta a felperest, hogy a kár bekövetkeztének, összecszerűségének, az alperesi károkozó magatartásnak és az azok közötti okozati összefüggésnek a bizonyítása a terhére esik.

A felperes a tényállítási kötelezettségének nem tett eleget, az elsőfokú bíróság felhívására nem vezette le tételesen az alperes által visszautasított munkák körét. Mindez pedig azt jelenti, hogy a kereset továbbra sem felel meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak, ezért tényállást sem lehet megállapítani, és a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelő döntést hozni.

Alaptalanul hivatkozott arra a felperes, hogy a tényállás a bíróság rendelkezésére áll.

A per korábbi szakaszában a felperes azt állította, hogy nem tudja megállapítani mi volt a levonuláskor a készültségi fok, mely munkák nem készültek el és mi volt az, ami esetlegesen hibás volt, e tények megállapítására szakértői bizonyítás elrendelését indítványozta (2006. július 12. napján tartott tárgyalás jegyzőkönyve).

A per során kirendelt igazságügyi szakértő B. L., a bevont Sz. I. igazságügyi szakértővel együttesen előterjesztett és kiegészített szakvéleményében az el nem végzett munkákra vonatkozó megállapításokat is tett (szakvélemény 3.1, 3.2, 3.3 pont). A felperes azonban hangsúlyozta, hogy az értesítése nélkül szabálytalanul tartott helyszíni szemle alapján tett szakértői megállapítások ítélet alapjául nem vehető figyelembe a 2009. szeptember 25. napján az elsőfokú bíróságra érkezett beadványában vitatta a szakértők megállapításait. A gazdaságosan nem javítható és el nem végzett munkák együttes nettó értékét a per korábbi szakaszában 5.728.294 forintban vette figyelembe, állításának alátámasztásához az alperes szerződészegése folytán el nem végezhető munkák körét sem akkor, sem később nem dolgozta ki.

Sem a fél, sem a bíróság nem háríthatja át a szakértőre a per eldöntéséhez szükséges tények és körülmények felderítésének feladatát, és nem engedheti át a szakértőnek a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogkörét. A bíróságnak kell közölnie a szakértővel mindazokat, amelyek a szakvélemény előterjesztéséhez szükségesek. A jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli [Pp. 3. § (3) bekezdés].

A Pp. 141. § (1) bekezdése értelmében amennyiben a bíróság a pert nem szünteti meg, az ügyet érdemben tárgyalja, s ha a tényállás már az első tárgyaláson kideríthető, nyomban érdemben határoz. A (2) bekezdés alapján a bíróság, ha ez a tényállás megállapításához szükséges, a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait a per állása szerint a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelően időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a bizonyítás lefolytatása az első tárgyaláson ennek ellenére nem lehetséges, vagy csak részben lehetséges, a bíróság a tárgyalás elhalasztása mellett elrendelheti a per további előkészítését. A (6) bekezdés szerint ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevétele a per befejezését nem késlelteti.

A Pp. 3. §-ában foglalt alapelvekre tekintettel kell a Pp. további speciális szabályait alkalmazni, tehát a Pp. 141. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelő felhívás esetén a jogkövetkezmény alkalmazására - ekként a mellőzésre - csak a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltak helytálló alkalmazása mellett kerülhet sor. Ebből következően a bíróság részéről két felhívásra van szükség, először figyelmezteti a feleket a Pp. 141. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségükre, másodszor pedig e kötelezettség teljesítésére hívja fel a feleket.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson kihirdetett 6. sorszámú végzésben közölt felhívása megfelel a Pp. 141. § (2) bekezdésében meghatározottaknak, majd a 11. sorszámú, jegyzőkönyvbe foglalt második végzésben a mulasztás jogkövetkezményéről szóló tájékoztatás mellett, hívta fel a felperest - a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltak ismertetésével. Az elsőfokú bíróság a felperes előadásának bevétele nélkül jogszerűen hozott határozatot, a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján helytállóan értékelte a felperes terhére a tényállítás és a bizonyítás elmaradását.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint meghatározott, a kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. szeptember 16.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő